

2. Instanța de fond a constatat că inculpații Bogdan Mihail și Vîrlan Iurie, acționând de comun acord și prin înțelegere prealabilă, urmărind scopul consumului personal, fără a dispune de autorizația corespunzătoare, au procurat din surse nestabilite și au păstrat o perioadă nedeterminată de timp la domiciliul aflat în posesia lui Vîrlan Iurie, amplasat în XXXXXX, XXXXXX, o masă vegetală uscată de culoare cafenie - marihuană și o substanță solidă cu aspect de praf și bulgări de culoare cafenie - heroină și în automobilul „Dacia”, n.î. XXXXXX, aflat în folosința lui Bogdan Mihail, un pachetel din polimer cu substanță stupefiantă heroină.

Astfel, la 04 august 2019, în rezultatul percheziției efectuate în casa aflată în folosința lui Vîrlan Iurie, amplasată în XXXXXX, XXXXXX, au fost ridicate un pachetel din polimer zip-lock cu praf de culoare cafenie și un pachetel din polimer cu masă vegetală de culoare cafeniu-verzuie.

Ulterior, la 05 august 2019, în rezultatul efectuării cercetării la fața locului, cu acordul lui Vîrlan Iurie, în același domiciliu din XXXXXX, XXXXXX, a fost depistat și ridicat un pachetel din polimer zip-lock în care se aflau patru pachetele din polimer cu praf de culoare cafenie.

Totodată, în urma efectuării percheziției în automobilul utilizat de Bogdan Mihail, de model „Dacia”, n.î. XXXXXX, a fost depistat și ridicat un pachetel din polimer cu substanță stupefiantă heroină.

Cantitatea substanțelor stupefiante păstrate de către Vîrlan Iurie și Bogdan Mihail, potrivit prevederilor Hotărârii Guvernului nr. 79 din 23.01.2006 privind aprobarea Listei substanțelor stupefiante, psihotrope și a plantelor care conțin astfel de substanțe depistate în trafic ilicit, precum și cantitățile acestora, reprezintă proporții deosebit de mari.

Instanța a reținut că inculpatul a recunoscut săvârșirea faptelor indicate în rechizitoriu și a solicitat examinarea cauzei în baza probelor administrate în cadrul urmăririi penale.

Conform raportului de expertiză judiciară nr. 34/12/1-R-3342 din 22.08.2019, masa vegetală, uscată de culoare cafenie, depistată și ridicată în cadrul percheziției în casa aflată în folosința lui Vîrlan Iurie, reprezintă marihuană, care se atribuie la categoria substanțelor stupefiante. Cantitatea substanței stupefiante - marihuana constituie 50,96 gr.

Potrivit raportului de expertiză judiciară nr. 34/12/1-R-3443 din 23.08.2019, substanța solidă, cu aspect de praf și bulgări de culoare cafenie, ambalată în patru pachete din polimer, ridicate în cadrul cercetării la fața locului în casa aflată în folosința lui Vîrlan Iurie, amplasată în XXXXXX, XXXXXX, reprezintă heroină, care se atribuie la categoria substanțelor stupefiante. Cantitatea substanței stupefiante - heroina constituie 3,67 gr.

Prin raportul de expertiză judiciară nr. 34/12/1-R-3445 din 03.09.2019, s-a stabilit că substanța cu aspect de bulgări și praf de culoare bej, depistată și ridicată în cadrul percheziției în automobilul utilizat de Bogdan Mihail, de model „Dacia” cu numerele de înmatriculare XXXXXX, reprezintă heroină, care se atribuie la categoria substanțelor stupefiante. Cantitatea substanței stupefiante - heroina constituie 0,316 gr.

În baza probelor administrate, instanța a conchis că vinovăția inculpatului și-a găsit confirmare în ședința de judecată dincolo de orice dubiu rezonabil și i-a

încadrat acțiunile pe art. 217 alin. (4) lit. b) Cod penal, ca procurarea și păstrarea drogurilor, etnobotanicilor sau analogii acestora, săvârșite în proporții deosebit de mari și fără scop de înstrăinare.

La stabilirea pedepsei, instanța a ținut cont de prevederile art. 7, 61, 75 Cod penal, că inculpatul a comis o infracțiune gravă, care se pedepsește cu închisoare de la 1 la 6 ani, cu privarea de dreptul de a ocupa anumite funcții sau de a exercita o anumită activitate pe un termen de la 2 la 5 ani, că conform art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală beneficiază de reducerea cu o treime a limitelor de pedeapsă, noile limite fiind de la 8 luni până la 4 ani închisoare, că a recunoscut vina și s-a căit sincer, a colaborat cu organul de urmărire penală și a solicitat examinarea cauzei în procedură simplificată, se află la evidența medicului narcolog, că anterior a mai fost condamnat, concluzionând ca fiind justificată și echitabilă aplicarea pedepsei sub formă de închisoare pe un termen de 3 ani, cu privarea dreptului de a ocupa anumite funcții legate de gestionarea substanțelor narcotice și psihotrope pe un termen de 5 ani, or, izolarea de societate este unica soluție de restabilire a echității sociale, corectare și resocializare a acestuia, de prevenire a săvârșirii de noi infracțiuni, atât din partea lui, cât și a altor persoane, deoarece nu și-a făcut concluziile necesare, săvârșind din nou fapte infracționale.

3. Avocata Tamara Boubătrîn a declarat apel, solicitând casarea parțială a sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatul să fie condamnat la 2 ani închisoare, cu suspendarea pedepsei pe un termen de 2 ani, în temeiul art. 90 Cod penal.

Apelanta a invocat că inculpatul nu are antecedente penale nestinse, se caracterizează pozitiv, are la întreținere doi copii care au nevoie de îngrijirea și educația tatălui, are un loc stabil de trai și nu este recidivist, prima instanță urma să-i aplice pedeapsă redusă cu 1/3 din pedeapsa prevăzută de lege, potrivit art. 364¹ Cod de procedură penală, cu suspendare, acordându-i posibilitatea de a se corecta de sine stătător, fără izolare de societate și de familia sa.

4. Potrivit deciziei Colegiului Penal al Curții de Apel Chișinău din 21 decembrie 2021, apelul a fost respins, ca nefondat.

Instanța de apel a constatat că la stabilirea pedepsei inculpatului, instanța de fond just a ținut cont de dispozițiile art. 364¹ alin. (8) Cod procedură penală, de faptul că a comis o infracțiune gravă și, având în vedere tipul infracțiunii și modul de comitere a acesteia, precum și scopul pedepsei penale de restabilire a echității sociale, corectare a condamnatului și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni, a considerat posibilă corectarea și reeducarea lui doar cu închisoare.

Deoarece pedeapsa trebuie să asigure restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni, atât din partea condamnaților, cât și a altor persoane, instanța de fond a considerat rezonabilă și oportună aplicarea pedepsei închisorii în privința inculpatului, or, o pedeapsă mai blândă sau stabilirea executării pedepsei cu suspendare condiționată nu va asigura atingerea scopului pedepsei și nu corespunde personalității acestuia, faptei incriminate, caracterului comiterii repetate a unor infracțiuni similare și gradului social sporit al acesteia.

Astfel, inculpatul anterior a fost condamnat, a recunoscut vina, s-a căit sincer, a colaborat activ cu organul de urmărire penală, a solicitat examinarea cauzei în baza

probelor administrate în faza de urmărire penală, se află la evidența medicului narcolog, iar prima instanță corect l-a apreciat ca fiind o persoană iresponsabilă și compromițătoare, reieșind din faptul că anterior a săvârșit infracțiuni, ce denotă că nu a conștientizat gradul prejudiciabil al faptelor sale și, din nou, a comis o infracțiune cu intenție.

Referitor la argumentele apărării că lipsește recidiva, se atestă că în sentință nici nu se face referire la recidivă, fiind doar mențiunea că inculpatul anterior a mai fost condamnat.

Prin urmare, aplicarea instituției suspendării condiționate a executării pedepsei în privința inculpatului nu poate duce la corectarea și reeducarea acestuia, precum și prevenirea de săvârșirea unor noi infracțiuni, deoarece acesta, cunoscând că este deferit justiției, a săvârșit intenționat altă faptă prejudiciabilă. Pentru aplicarea suspendării condiționate sunt necesare întrunirea cumulativă a mai multor condiții de ordin obiectiv legate de pedeapsa aplicată și natura infracțiunii și de ordin subiectiv, precum situația și persoana infractorului.

Or, la adoptarea deciziei de aplicare a pedepsei cu închisoare, instanța de judecată ia în considerare nu numai caracterul și prejudiciabilitatea cazului, dar și persoana celui vinovat, condițiile, împrejurările săvârșirii faptei, urmând să țină cont de scopul corectării vinovatului, prevenirii comiterii unor noi infracțiuni, atât de către condamnat, cât și de alte persoane, în instanța de apel nefiind stabilite careva criterii ce ar atenua pedeapsa aplicată.

Astfel, instanța de fond a acordat deplină eficiență prevederilor art. 6, 7, 61, 75, 76, 77 Cod penal, a ținut cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele care atenuază ori agravează răspunderea penală, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

Potrivit art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, inculpatul care a recunoscut săvârșirea faptelor indicate în rechizitoriu și a solicitat ca judecata să se facă pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală beneficiază de reducerea cu o treime a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege în cazul pedepsei cu închisoare, cu muncă neremunerată în folosul comunității și de reducerea cu o pătrime a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege în cazul pedepsei cu amendă.

Deci, noile limite cu care trebuie să opereze instanța de judecată la stabilirea pedepsei sunt de la 8 luni la 4 ani închisoare, iar instanța de fond corect i-a stabilit inculpatului pedeapsa cu 3 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții gestionare a substanțelor narcotice și psihotrope pe un termen de 5 ani, aceasta fiind una echitabilă în raport cu infracțiunea săvârșită.

Totodată, aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal - suspendarea condiționată a executării pedepsei, nu reprezintă o categorie aparte de pedeapsă, ci o măsură oferită persoanei prin lege de a demonstra că infracțiunea comisă de ea este un incident în viața acesteia.

Suspendarea condiționată a executării pedepsei este o măsură de politică penală bazată pe încrederea în posibilitatea reeducării condamnatului pe durata suspendării pedepsei și este expusă ca o măsură ce constă în dispoziția luată de instanța de judecată prin însăși hotărârea de condamnare, de a suspenda pe o anumită durată și în anumite condiții executarea pedepsei stabilite.

Rezultatul principal al aplicării pedepsei constă în aceea că, deși pedeapsa este definitiv aplicată, aceasta nu este pusă în executare, astfel că instituția suspendării condiționate a pedepsei ține de condițiile de executare a pedepsei închisorii deja stabilite de către instanța de judecată pe întregul termen de probă.

Deci, executarea pedepsei devine condiționată de conduita condamnatului, iar în caz de nerespectare a condițiilor, ea poate fi revocată.

Suspendarea condiționată este o măsură de individualizare a executării pedepsei numită de către instanța de judecată prin hotărâre de condamnare de a se suspenda pe o perioadă anumită durată de timp executarea pedepsei aplicate, dacă sunt îndeplinite anumite condiții.

Or, urmează a fi delimitată noțiunea de individualizare a pedepsei de cea de individualizare a executării pedepsei. Suspendarea condiționată a executării pedepsei se dovedește a fi o problemă privind executarea pedepsei, dat fiind faptul că obiectul suspendării este executarea pedepsei. Se suspendă executarea pedepsei și nu aplicarea acesteia.

Pentru acordarea suspendării condiționate a executării pedepsei, în art. 90 Cod penal sunt prevăzute condiții obiective și subiective, primele referindu-se la condamnare, iar celelalte la persoana condamnatului. Îndeplinirea condițiilor prevăzute de lege nu atrage obligativitatea aplicării suspendării condiționate a executării, acordarea ei rămânând la discreția instanței de judecată, totodată, această normă poate fi aplicată sau exclusă la orice etapă a procesului penal, întru înlăturarea erorii admise la etapa anterioară.

Deși au fost îndeplinite cerințele *de iure* ale instituției suspendării executării pedepsei, instanța de fond a efectuat o analiză completă și minuțioasă a personalității infracționarului, urmărind în acest sens comportarea sa în viața socială, înainte și după săvârșirea infracțiunii. Numai în măsura în care se dovedește că săvârșirea faptei se datorează unui concurs accidental de împrejurări și că, pentru îndreptarea sa, nu este necesară executarea efectivă a pedepsei, să decidă dacă este justificată aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal

Însă, starea de fapt și circumstanțele comiterii infracțiunii dovedesc incorectitudinea aplicării unei pedepse nonprivative de libertate, deoarece inculpatul a comis cu intenție o infracțiune gravă, și, anterior, fiind condamnat, nu a pășit pe calea corijării și, din nou, a comis o infracțiune cu intenție.

Prin urmare, argumentele apărării sunt nefondate, iar aplicarea unei pedepse conform art. 90 Cod penal nu va fi în concordanță cu scopul legal al pedepsei.

5. Avocata Tamara Boubătrîn declară recurs ordinar, în care solicită casarea deciziei menționate și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatul să fie condamnat la 2 ani închisoare, cu suspendarea pedepsei pe un termen de 2 ani, în temeiul art. 90 Cod penal.

Recurenta invocă că inculpatul nu are antecedente penale nestinse, se caracterizează pozitiv, are la întreținere doi copii care au nevoie de îngrijirea și educația tatălui, are un loc stabil de trai și nu este recidivist, prima instanță urma să-i aplice pedeapsă redusă cu 1/3 din pedeapsa prevăzută de lege, potrivit prevederilor art. 364¹ Cod de procedură penală, cu suspendare, acordându-i posibilitatea de a se corecta de sine stătător, fără izolare de societate și de familia sa.

Instanța de apel a respins apelul din motive formale, constatând că inculpatul, fiind anterior condamnat, nu a pășit pe calea corijării și, din nou, a comis o infracțiune cu intenție.

Or, instanța de fond a indicat că inculpatul anterior a fost judecat, însă la materialele dosarului lipsesc careva probe confirmative în acest sens.

Mai mult, la 20.12.2021, inculpatul a depus o cerere de amânare a ședinței de judecată pentru a i se acorda posibilitatea de a beneficia de prevederile Legii nr. 243 din 24.12.2021 privind amnistia în legătură cu aniversarea a XXX-a de la proclamarea independenței Republicii Moldova, care urma a fi publicată în Monitorul Oficial pe 31.12.2021, însă cererea a fost respinsă pe motiv că legea nu a fost publicată la acel moment.

În drept, recursul este întemeiat pe art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală - instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii, acesta este expus neclar, instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar nominalizat pe baza materialului din dosarul cauzei și motivelor invocate, Colegiul Penal concluzionează că acesta urmează a fi declarat inadmisibil din următoarele considerente.

În primul rând, potrivit art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, dar doar în temeiurile prevăzute de lege.

Conform art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs, se pronunță doar în limitele temeiurilor invocate în recurs. Potrivit art. 429 alin. (1) Cod de procedură penală, recursul trebuie să fie motivat. Conform art. 6 pct. 11¹) Cod de procedură penală, eroare gravă de fapt constituie stabilirea eronată a faptelor, în existența sau inexistența lor, prin neluarea în considerare a probelor care le confirmau sau prin denaturarea conținutului acestora.

Sub acest aspect se reține că recursul este fondat pe art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, care prevede temeiurile că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii, acesta este expus neclar, instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței (*pct. 5. din decizie*).

Însă, în recursul respectiv, în pofida normelor de drept enunțate, nu este specificat, în raport cu relevanțele conținute în partea descriptivă a hotărârilor contestate, asupra căror motive concrete din apel nu s-ar fi pronunțat instanța de apel și care ar fi erorile de drept, și esența că hotărârile atacate nu cuprind motivele pe care se întemeiază soluția, motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii, acesta este expus neclar, instanța a admis o eroare gravă de fapt, dar raportată la exigențele art. 6 pct. 11¹) Cod de procedură penală, care ar fi afectat soluția instanței, fiind omisă în totalitate argumentarea ilegalității hotărârii atacate în acest sens (*pct. 5. din decizie*).

Circumstanțele enunțate denotă că recursul nu întrunește condițiile de conținut, iar instanța de recurs nu este competentă să completeze din oficiu recursul

ordinar al apărării cu circumstanțe în fapt și în drept, care l-ar justifica și să se expună, apoi, asupra unor temeuri neargumentate legal de recurentă.

Or, conform art. 24 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decât interesele legii.

Totodată, potrivit art. 432 alin. (2) pct. 1) Cod de procedură penală, instanța de recurs decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că acesta nu îndeplinește cerințele de conținut.

În al doilea rând, potrivit art. 427 alin. (1) pct. 6) și 10) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, inclusiv în temeiul când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, când s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

Instanța de recurs verifică doar dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

În sensul vizat și în raport cu circumstanțele invocate în recursul ordinar, în care nici nu sunt indicate concrete erori de drept și clar definite (*pct. 5. din decizie*), se atestă că împrejurările menționate în partea descriptivă a hotărârilor atacate, inclusiv cele reproduse în pct. 2., 4., din prezenta decizie, relevă în mod concludent că instanțele de fond și de apel, legal și întemeiat au constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept ale cauzei în latura pedepsei aplicate inculpatului, în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și prescripțiilor de drept material, ținând corect cont de prevederile art. 7, 61, 75, Cod penal, art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, conform căror la aplicarea legii penale se ține cont de caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat și de circumstanțele cauzei care atenuază ori agravează răspunderea penală. Pedepsa are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cât și a altor persoane. Persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele și în strictă conformitate cu dispozițiile legii. La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuază răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia. Inculpatul care a recunoscut săvârșirea faptelor indicate în rechizitoriu și a solicitat ca judecata să se facă pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală beneficiază de reducerea cu o treime a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege în cazul pedepsei cu închisoare.

În consecutivitatea enunțată, instanțele just au concluzionat că în cazul în care inculpatul a recunoscut vina, dar a comis o infracțiune gravă, care prevede în exclusivitate pedeapsa închisorii de la 1 la 6 ani, că anterior a mai fost condamnat, însă, nu și-a făcut concluziile necesare și nu a renunțat la săvârșirea infracțiunilor, chiar și în prezența circumstanțelor atenuante invocate de recurentă, stabilirea inculpatului unei pedepsei mai blânde și cu aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal, ar reprezenta o soluție inequitabilă, inadecvată și disproporțională în raport cu gradul

prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, persoana inculpatului și a scopului pedepsei penale sub aspectul restabilirii echității sociale, corectării ultimului, prevenirii săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea lui, cât și a altor persoane.

Deci, pedeapsa respectivă a fost motivată, individualizată și aplicată inculpatului în corespundere cu prevederile legale (*pct. 2., 4. din decizie*).

Pe lângă aceasta, recursul declarat, potrivit argumentelor invocate și reproduse în *pct. 5.* din prezenta decizie, este întemeiat doar pe critica modului în care instanțele de fond și de apel au apreciat probele și circumstanțele cauzei în latura pedepsei aplicate inculpatului.

Însă, pornind de la relevanțele art. 90 alin. (1) Cod penal, art. 27, 101 alin. (2) și (3), 414 alin. (1) și (2) a Codului de procedură penală, instanța de judecată *poate* dispune suspendarea condiționată a executării pedepsei aplicate inculpatului, judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate. Instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel, și poate da o nouă apreciere probelor din dosar. Astfel, activitatea instanțelor de fond și de apel privind doar aprecierea sau reaprecierea probelor și circumstanțelor cauzei în latura pedepsei penale în alt sens decât cel pe care îl propune apărarea este o competență și prerogativă legală a acestor instanțe, care nu constituie un temei de drept separat din numărul celor incluse în art. 427 Cod de procedură penală și, astfel, invocarea acestei chestiuni în recursul ordinar, la fel, este lipsită de orice temei legal.

Mai mult, motivele invocate în recursul nominalizat au constituit deja obiect de examinare în instanțele de fond și de apel, fiind oferite răspunsuri argumentate în acest sens (*pct. 2. - 5. din decizie*), iar o altă opinie asupra probelor și circumstanțelor pricinii care au fost puse la baza sentinței de condamnare, conform jurisprudenței CtEDO, nu poate servi temei pentru reexaminarea cauzei (*hotărârea din 16 ianuarie 2007, pct. 20, cazul Bujnița c. Moldovei*).

Împrejurările enunțate denotă în mod concludent că instanțele de fond și de apel nu au comis erori de drept în raport cu motivele invocate de recurentă, că hotărârile atacate cuprind motivele pe care se întemeiază soluția, că s-au aplicat inculpatului pedepse individualizate conform prevederilor legale, și că recursul ordinar este vădit neîntemeiat.

Conform art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că acesta este vădit neîntemeiat.

Prin urmare, odată ce este vădit neîntemeiat, recursul de pe rol urmează a fi declarat inadmisibil.

7. În conformitate cu art. 431 alin. (1), 432 alin. (1), (2) pct. 4), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul Penal,

d e c i d e:

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de avocata Tamara Boubătrîn, împotriva deciziei Colegiului Penal al Curții de Apel Chișinău din 21 decembrie 2021, în privința inculpatului Bogdan Mihail XXXXXX, pe motiv că este vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, fiind pronunțată integral la 20 mai 2022.

Președinte

Nadejda Toma

Judecători

Iurie Diaconu

Victor Boico